Seja širšega odbora Slov. Kmečke Zveze.

V četrtek, dne 12. junija, so se zbrali v Mariboru odborniki SKZ k važni seji. Poročilo o političnem položaju je podal državni poslanec dr. J. Mohnjec. Razprava je bila živahna. Udeležili so se je skoro vsi navzoči. Posebno se je ugotovilo, da je neresnično vest, ki jo je razširil »demokratski« poslanec Delfe Ribnikar v »demokratskih« listih, češ, da hoče uvesti dr. Korošec zopet rekvizicije za razna živila. Na rekvizicije poljskih pridelkov v naših krajih ni misliti, temveč je mišljena rekvizicija samo v krajih, kjer so židovi in razni verižniki kopičili živila in jih zadrževali, to je: Hrvatska, Banat, Bačka itd. Napravili so se tudi vašni sklepi glede strankine organizacije. — Zbor naših vodilnih mož je v imenu cele stranke v posebnem sklepu energično protestiral proti razkosavanju slovenske zemlje. Ta protest priobčimo v posebnem članku. Sprejete so bile po skoro kriavi razpravi naslednje resolucije:

I. Odbor SKZ vzame poročilo dr. Mohnjeca kot zastopnika Jugoslovanskega kluba v Beogradu na znanje ter izreka klubu zahvalno priznanje in popolno zaupanje. Odobrava stremljenje Jugoslov. kluba, da razširi stranko z našimi in sorodnimi političnimi načeli po vsem ozemlju jugoslovanske države ter pozdravlja brate Hrvate in Srbe kot politične tovariše in sodelovalce.

II. Odbor SKZ zahteva, naj se čimprej skliče pokrajinski zbor v Ljubljani na zborovanje, katero je osredna vlada v Beogradu že dovolila.

III. Odbor SKZ z ogorčenjem zavrača demagoška podtikanja našemu vodilnemu dr. Korošcu, po človeku, ki je bil kot zastopnik meščanov leta in leta za najstrožje rekvizicije. Dr. Korošec je tisti mož, ki je v popolnoma zavoženo prehranjevalno razmero vpeljal red in s tem državi neizmerno koristil. Če hoče imeti tudi še nadalje pod državnim nadzorstvom veleposestnike v Slaveniji in Banatu židovske in nežidovske verižnike z žitom, da ne bodo delali na račun revnih slojev velikih dobičkov z živežem, mu mora biti vsak pošten človek hvaležen. Mi mu izražamo popolno zaupanje in ga prosimo da naj z železno roko poskrbi za pošteno upravo.

IV. Odbor SKZ opozarja slov. kmeta na potrebo in dolžnost stanovske organizacije. Brez organizacije ni krepke in izdatne obrambe stanovskih koristi. Čim močnejša in številnejša je kmetska organizacija, tem več jamstva nudi za to, da bo krepko branila kmetske koristi, ter dosledno in uspešno uveljavljala kmetske zahteve. Vsako cepljenje kmečkih vrst pomenja zmanjšanje politične moči kmečkega ljudstva. Zato odločno obsojamo vsak poizkus zanesti razdor med kmečke vrste, kakor to namerava socijalni demokratje in v zadnjem času, takozvana Jugoslovanska kmečijska stranka, ki je bila v osvetitev in ojačitev zaničanega liberalizma na kmetih prvega junija ustanovljena v Ljubljani in v kateri se zbirajo nekdanji liberalni magnati na deželi in razni časti hlepni nezadovoljneži. Pozivljamo in vabimo vse kmete na Štajerskem pod svoje v večletnem uspešnem in zvestem boju za naše kmečko ljudstvo preizkušano krščansko-narodno kmečko zastavo ter opozarjamo svoje pristaše, naj v vsakem, tudi najmanjšem kraju ustanovijo odbor naše SKZ ter povsod nakažejo člane za naše krščansko, kmečko stranko.

V. Odbor SKZ izreka »Slov. Gospodarju« in »Straži« svojo zahvalo za odločno in zvesto brambo kmečkih koristi v obče in pa zlasti v nadevi previsoko odmerjenega osebno-dohodninskega davka ter izraža svoje začudenje, kako je mogel vodilni Jugoslovanske demokratske na Štajerskem (dr. Vek. Kukovec v celjski »Novi dobi« dne 10. majnika) tendenčno kratko pisavo »Straže« imenovati »satanske dele zoper državno oblast«.

VI. Odbor ZKZ obžaluje, da bodisi vsled skrčenega števila mandatov bodisi iz osebnih razlogov ni bilo vsem nekdanjim poslancem SKZ mogoče, da bi nadaljevali svoje politično delovanje v Narodnem predstavništvu v Beogradu. Tem možem izreka odbor svojo zahvalo in obenem željo, naj vsi in zlasti večletni načelnik SKZ Ivan Roškar še dolgo let v vrstah naše stranke delujejo za dobro bit slovenskega kmeta in za blagor naše ujedinjene domovine.

Slavimo praznik Srca Jezusovega kot narodni praznik.

V petek, dne 27. junija obhajamo praznik Srca Jezusovega, praznik velike ljubezni našega Zveličarja do bednega človeštva. Veliko dolgujemo božjemu Srcu Slovenci. Ta praznik Ga najlepše zahvalimo za našlete dobrote. Veliko pa še potrebujemo za bodočnost. Sedaj iščemo poslopje svoje državne samostojnosti in želimo iz srca, da bi bil v katoliški Sloveniji ujedinjen celi naš narod. Mečnejši krivični sosedje nam delajo velikanske ovire in nam pretijo z vnebovpijočimi krivicami. Položimo to veliko zadevo v božje Srce Jezusovo, prosimo Ga na njegov praznik ugodne rešitve in obljubimo ta dan, da bomo odslej vsako leto slovesno obhajali prelepi praznik njegov, kakor da je zapovedan. Cela Slovenija ga naj leto slovesno obhaja! Vsaka dekanija bi lahko z velike skupne proslave ta dan razveselila božje Srce. Naj bi je ne bilo slovenske župnije, ki bi pozabila na ta praznik. Gotovo uslišati naše vzdihe in prošnje domačijske Srce Gospodovo.

Kvišku torej širom naše domovine, prijatelji, prijateljice božjega Srca! Vsak naj nekolike priporočre, da v petek, 27. jun., kar najlepše proslavimo praznik božjega Srca. Ta dan bodi dan zahvale božjemu Srcu, pa tudi dan iskrenih prošenj in molitev za naše milo domovino. Bodi pa tudi dan zadoščenja za vse krivice in žaltve, ki jih e doslej morale med nami trpeti vse ljubezni vredne Srce Jezusove.

Jugoslovanska Strokovna Zveza, skupina Maribor, vabi k

proslavi srebrne obletnice

slovenskega krščansko-socijalnega delavstva v sobote, dne 21. in v nedeljo, dne 22. junija 1919.

Vspored:

V sobote, dne 21. junija, zvečer ob pol 8. uri v Studencih v gostilni g. Petrišča prej Vlakovič, društven shod posebno za železničarje. Govori dr. Šilc iz Ljubljane.

V nedeljo, dne 22 junija, ob pol 6. uri zjutraj, skupna služba božja za vse rajne člane naše delavske organizacije in za dr. Kreka v cerkvi sv. Alojzija v Mariboru. — Popoldne izlet na Gore pri Sv. Petru nižje Maribora. Zbirališče: Tegetthoffova cesta, kjer se začenja cesta v Malje, pred železniškim mostom. Odhod ob dveh popoldne. Ob pol 4. uri slovesne večernice. Po večernicah pred cerkvijo delavsko zborovanje. Govori dr. Leopold Lenard in dr. Šilc iz Ljubljane. Po zborovanju pri viničariji gosp. Lerberja prosta zabava!

Pozivljamo vse člane in članice, da se polnoštevilno in zanesljivo udeležijo in kolikor mogoče agitirajo za dober obisk.

Prosimo tudi vsa krščanska društva, posebno Orle, da pridejo v nedeljo v naše sredo in nam pomagajo dostojno obhajati jubilej jugoslovanske krščanske socijalne delavske organizacije!

Slovenski gostje — dobrodošli!

Kaj je z mirovno konferenco?

Mirovna konferenca nam dela slabe upe. Jugoslovani z njenim delom nismo in ne bomo zadovoljni. Upali smo, da se bodo uveljavila pravična Wilsonova načela, a ravno v Parizu hočeje Jugoslavijo oropati najlepših naših krajev. Tu na severu bi nam radi odkrhnili Špilje, Kranjec, Lučane in Sv. Duh. Na Koroškem nam hočeje ukrasti Beljak z Ziljsko dolinco, o beneški Sloveniji sploh nočeje govoriti, ravnotak se tudi Gorico, Trst, Istro in dele Dalmacije vrgli v nenasitno žrelo zemljeloačnega Laha. Na ta način bo prišlo nad pol milijona naših ljudi pod tuji jarem. Splošno mnenje je, da mirovna konferenca sploh ne bo prišla do resnega zaključka. Amerikanci so se že naveličali pariških kravjih kupčij. Te dni se je Nemčiji odgovorilo, da naj podpiše mirovne pogoje, ali pa bodo zaintane čete vkorakale v Nemčijo. Pogoji pa so za Nemčijo tako trdi, da jih res skoro ne more sprejeti. Nemčija bo oropana gospodarske in politične svobode. Radi tega vzklja v Nemčiji zopet vsenemška stranja, ki pravi: Ne podpisati mirovnih pogojev! To bi bila smrt za nemški narod. In res se Nemci že pridno pripravljajo na vojsko. Noč in dan proizvajajo orožje. Te dni bodo tudi Nemškoavstrijci odgovorili in stavili protipredloge posebno radi mej. Dr. Kovačič nam piše dne 7. junija iz Parica, da se bo sedaj začelo zopet delo za naše odposlance. Od tega dela bo potem odvisno, kje bodo pravzaprav potegnjene naše meje. Naši se bodo z vso silo zavzeli za to, da se Špilje, Kranjci in Gradišče priklopijo Jugoslaviji. Italijani spletkarijo tudi radi Koroške in Prekmurske proti nam. Eno je geslo: Pripravljeni moramo biti. Zatorej slovenski fantje, ne branite se vojaške službe. Če bomo vojaško močni, se nam ni bati, da bi na severu izgubili kaj slovenske zemlje!

Kako je na Madžarskem?

Pretresljiva so poročila, ki nam prihajajo iz Madžarskega. Prejšnja vlada sedanjega predsednika madžarske ljudovlade Bela Kuhu, ki je rodom Slo in se je dal krstiti šele leta 1917, je sicer proglasila načelo, da je vsa cerkvena last, last samostanov in ustanov ter sploh vsa velepposestniška last proglašena za državno last, toda tega razglasa ni strogo izvajala. Sedaj so pa vzeli vladne vajeti Madžarske v roke možje, o kojih se sme reči, da niso le brezverci, boljševiki ali komunisti, kakor se že zovejo, ampak so prave zverine v človeški podobi. Prvi korak, katerega je storila nova strahovlada, je bil, da se zaprli vse samostanske cerkve in kapele ter dve tretjini vseh župnijskih cerkev. Nato so prepovedali sklepanje zakonov v cerkvi ter proglasili vse ženske za državno last. Kdor se prijavi pri vladi, da namerava stopiti v divji zakon, se mu enostavno doleči ženske, katere si sam sme izbrati in katero sme poljubno odslovitiv. Kmetu, kateri ima več kaker 15.000 K premoženja, se mu enostavno odvzame polovico, češ, polovico imaš ti, polovico pa jaz. Kdor se zoperstavlja, se ga na mestu ustreli. Vse zasebne last so proglasili za državno last. Strogo je prepovedano zakupiti ali prodati kako zemljišče. Kmet mora takoj oddati dve tretjini vseh svojih poljskih pridelkov. Kdor koj pritoji, se mu vzame vse in kdor se strahovladi upre, ga čaka gotova smrt. Pomoči ga odpeljejo in o njem ni več ne duha in ne sluha. Ljudstvo je obupano, ko vidi, da so zaprli vse šole in večino cerkev, duhovnike pa pokaprli in le tu pa tam so pustili kakega župnika, ki jim je ravno všeč. Iz Madžarskega v Zemun došli madžarski duhovnik-begunec je vzkliknil: Na Madžarskem nimamo ničesar dragega, nego plebo in tešo, rep in pešig!

Kako so bile slov. šolske sestre iz Velikovca rešene smrti.

Cel mesec so bile šolske sestre iz Št. Ruperta pri Velikovcu po zavzetju Velikovca po Nemcih internirane v Št. Andražu v Labodski dolini v samostanu tamkajšnjih sester. Dne 2. t. m. so prišle zopet v smrtno nevarnost. Takrat so namreč napadle ta samostan oborožene nemške boljševiške tolpe. Preiskali so boljševiki vse prostore samostana s silnim krikom: »Wo sind die windischen Schwestern?« (Kje so slovenske sestre?) Kakor na čudovit ročin so bile sestre rešene. Sestre so se skrile v neki sobi in sobna vrata od znotraj zaklenile. Takoj prvi trenutek drubal ni mogla v sobo udreti. V tem trenutku skrajne nevarnosti se prikažejo nad mestom Št. Andražem trije jugoslovanski letalci. Takoj se tolpe zapustile samostan in jele streljati na naše letalo. Nato je šentandraški župan ki se je repajočih tolp zelo prestrašil, dal razglasiti, da se bližajo naše čete. Slednje sicer ni bilo res, ampak županova zvijača je imela popoln uspeh, boljševiki so jo hitro odkurili, naše sestre so bile rešene.

Zdaj se je naša deželna vlada odločno zavzela za popolno osvoboditev sester. Na binkoštni pondeljek so prišli trije jugoslovanski častniki kot parlamentarji v Št. Andraž in so odločno zahtevali da se jim naše slovenske sestre takoj izroče in so

---

Za roko se že stari dosleč ni poljal. Ta ljubeznivost bi utegnila pomeniti njegov strah ali pa očetovsko dobro volje, katere še ni okusil niti videl nikdo pri regimentu.

Očka so posvetili po obširni steni, njih dosnica se je stegnila žugajoče proti luknjicam v zidu, njih jezik je zamahnil z vprašanjem:

»Odkod te luknjice v steni?«

Posmehljivo sem se odrezal:

»Od krogel ruskih pušk in strojnic.«

(Malje prihodnjič.)